

РЕШЕНИЕ

№ 74

гр. Сливен, 07.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на шести март през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Мария Ян. Блецова Калцова

Членове: Стефка Т. Михайлова Маринова
Гергана Огн. Симеонова

при участието на секретаря Нина Б. Кънчева
като разгледа докладваното от Стефка Т. Михайлова Маринова Въззивно
гражданско дело № 20242200500027 по описа за 2024 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба против Решение №198/29.09.2023г. по гр.д. №218/2023г. на Новозагорски районен съд, с което е отхвърлен като неоснователен и недоказан иска, предявен от „Мъни Плюс Корп“ ЕАД, гр. С. /предишно наименование „Състейнъбъл бизнес солюшънс“ АД/ за признаване за установено, на основание чл.422, ал.1, вр. с чл.415, ал.1 от ГПК, че С. К. С. от гр. Н.З. и „Фонд за гарантиране на задълженията на физически лица“ ЕООД, гр. С. дължат солидарно на „Мъни Плюс Корп“ ЕАД /предишно наименование „Състейнъбъл бизнес солюшънс“ АД/ сумата от 9,98лв., представляваща незаплатена от С. К. С. сума по Договор за продажба на изплащане №504057292 от 09.12.2019г., заплатена от „Състейнъбъл бизнес солюшънс“ АД, в качеството му на поръчител на „А1 България“ ЕАД по договор за поръчителство от 07.11.2014г., както и сумата от 0,78лв. – мораторна лихва за забава за периода от 04.02.2022г. /датата на изплащане на сумата на „А1 България“ ЕАД/ до 15.11.2022г., ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от подаване на заявлението до окончателното изплащане на сумата. С решението са присъдени разноски на пълномощника на ответницата на основание чл.38, ал.2 от ЗАдв. в размер на 480лв.

Въззивната жалба е подадена от ищеца в първоинстанционното производство „Мъни Плюс Корп“ ЕАД /предишно наименование „Състейнъбъл бизнес солюшънс“ АД/ чрез пълномощник адв. И. Л. от АК – С. и с нея се обжалва посоченото решение изцяло.

По повод дадени от въззивния съд указания за отстраняване на нередовност на въззивната жалба – заплащане на допълнителна държавна такса за въззивно обжалване в размер на 25лв., дружеството въззивник с молба от 09.02.2024г. е направил оттегляне на въззивната жалба в частта относно акцесорната претенция за установяване дължимост на сумата от 0,78лв., представляваща мораторна лихва върху главницата, начислена за периода от 08.02.2022г. до 15.11.2022г.

С определение от 09.02.2024г. въззивният състав е прекратил на основание чл.264, ал.1 от ГПК производството по делото в тази му част. Определението е влязло в сила.

Във въззивната си жалба, дружеството въззивник „Мъни Плюс Корп“ ЕАД посочва, че обжалваното първоинстанционно решение е неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Посочва, че съдът изводът на съда, че ответницата е заплатила изцяло задълженията си към „А1 България“ ЕАД е несъстоятелен. Посочва, че процесната сума е последната вноска по договора за продажба на изплащане в размер на 9,98лв. и падеж 16.11.2021г. Ответницата била длъжна сама да заплаща изцяло вноските и е можела да поиска справка за задълженията си по договора, за да установи какъв остатък има за плащане. „А1 България“ ЕАД нямало задължение да уведомява абонатите за неизплатени задължения по договора за продажба на изплащане. Относно фактурата за задължението, посочва, че същата била посочена в представения с исковата молба и приет като доказателство по делото приемо-предавателен протокол №377/05.01.2022г., стр. 3, като сумата била последна погасителна вноска по фактура №651473716, издадена на 09.12.2019г. с краен срок за плащане 16.11.2021г. Това доказателство потвърждавало основанието и размера на вземането. По отношение на уведомлението до длъжника, че „Състейнъбъл бизнес солюшънс“ АД ще изпълни задължението й към „А1 България“ ЕАД, посочва, че същото е изпратено по пощата, като обикновена пощенска пратка, без обратна разписка, на адреса, на който са връчени и книгата по делото. Поради това и нямат информация дали е получено. Дори и да не е бил уведомен, длъжникът има само възможността по чл.143, ал.3 от ЗЗД да му противопостави възраженията, които е могъл да направи на кредитора при изпълнението. С оглед изложеното, дружеството въззивник моли съда да отмени обжалваното решение като неправилно и незаконосъобразно и да постанови ново, с което да уважи исковата претенция. Претендира присъждане на направените пред двете съдебни инстанции разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника

на насрещната страна.

С въззивната жалба не са направени доказателствени искания за въззивната фаза на производството.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба, отговарящ на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК, подаден от ответника в първоинстанционното производство С. К. С. чрез пълномощник адв. Н. И. от АК - С..

С отговора на въззивната жалба, подаден от ответника в първоинстанционното производство С. К. С. чрез пълномощника адв. Н. И., се оспорва въззивната жалба като неоснователна. Въззиваемата намира първоинстанционното решение за правилно, законосъобразно и обосновано, постановено при съобразяване на събраните по делото доказателства и спазване на съдопроизводствените правила. Моли за потвърждаването му. Посочва, че вземането останало недоказано, не ставало ясно кой поред вноски се претендира, как е формирана тя, има ли издадена фактура за нея, има ли основание за обявяване на предсрочна изискуемост на въпросната вноска. Представената от „А1 България“ ЕАД справка била напълно неясна. Видно от представената справка тя била заплатила сума, много по-голяма от дължимата и следвало да се приеме, че е погасила изцяло задължението си. На следващо място посочва, че не е налице валидно сключен договор за поръчителство към момента на сключване на договора за продажба на изплащане. Подробно проследява срока на договора и последващите Анекси за удължаването му, като счита, че преди сключване на част от тях срокът на договора вече е бил изтекъл, а договорът прекратен. Счита, че всички Анекси, сключени след 07.11.2016г., евентуално след 07.11.2017г. са нищожни и ищецът няма качеството поръчител. Правата по чл.143 от ЗЗД не възниквали, ако поръчителят е платил без да има дълг, тъй като в този случай задължението на поръчителя не е възникнало. Претендира присъждане на направените пред въззивната инстанция разноси – адвокатски хонорар за всеки един иск по отделно за осъществена безплатна правна помощ на основание чл.38, ал.1, т.2 от ЗАдв. Няма направени доказателствени искания.

По делото е подадена и **частна жалба** по реда на чл.248 от ГПК, която следва да се разгледа в настоящото въззивно производство, ведно с приетата за разглеждане въззивна жалба, съгласно правилата на чл.80, ал.4 от ПАС.

Частната жалба е подадена от С. К. С. чрез адв. К. Б. против Определение №672/20.11.2023г. по гр.д.№218/2023г. на НЗРС, в частта, с която е отхвърлена като неоснователна молбата на частната жалбоподателка за допълване на постановеното по делото Решение №198/29.09.2023г. в частта му за разностите, като се осъди ищеца „Мъни Плюс Корп“ ЕАД да заплати в полза на адв. К. Б. сумата от 480лв.

В частната жалба, жалбоподателката посочва, че определението е неправилно и незаконосъобразно, противоречащо и на установената съдебна практика. Моли съда да го отмени, като се присъди на адв. Б. допълнителното сумата от 480лв. за осъществено

процесуално представителство в първоинстанционното производство. Неправилно районният съд е определил адвокатското възнаграждение на база един иск, при положение, че в производството били предявени два обективно кумулативно съединени иска. Под материален интерес законодателят имал предвид цената на всеки отделен иск, а не техния сбор. Възнаграждение следва да се определи за всеки иск поотделно. Сочи съдебна практика в тази насока. Претендира разноски за платена държавна такса.

Препис от частната жалба е връчен редовно на другата страна - „Мъни Плюс Корп“ ЕАД /предишно наименование „Състейнъбъл бизнес солюшънс“ АД/, която е подала в законоустановения срок отговор, с който частната жалба се оспорва като неоснователна. Посочва се, че процедирането на първоинстанционния съд е правилно, тъй като лихвата е парично вземане, възникващо само в резултат съществуване на друго парично вземане. Тя е акцесорно вземане, предполага наличие на главно и не може да възникне без главница. Усилията по доказване били насочени към главната претенция, а задължението за лихва било определено в закона. Насрещната по жалбата страна счита, че не следва да се присъждат отделно разноски по тази претенция, тъй като дори и в минималния размер, възнаграждението в пъти надвишава размера на акцесорната претенция. Моли съда да остави частната жалба без уважение. Претендира присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение във връзка с това обжалване.

В с.з., дружеството въззивник „Мъни Плюс Корп“ ЕАД /предишно наименование „Състейнъбъл бизнес солюшънс“ АД/, редовно призовано, не се представлява. По делото е постъпило писмено становище от процесуалният му представител по пълномощие адв. Л. от АК – С., който посочва, че поддържа въззивната жалба на изложените в нея основания и моли за уважаването ѝ. Моли съда да отмени обжалваното първоинстанционно решение и вместо него да постанови ново, с което да уважи изцяло исковата претенция. Излага подробни съображения относно основателността на исковата претенция, аналогични с изложените във въззивната жалба. Претендира присъждане на направените по делото разноски. Оспорва частната жалба на насрещната страна и моли съда да я остави без уважение като неоснователна. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на разноските за адвокатско възнаграждение на насрещната страна.

В с.з. въззиваемата С. К. С., редовно призована, не се явява и не се представлява. По делото е постъпило писмено становище от процесуалния ѝ представител по пълномощие адв. Н. И. от САК, който оспорва въззивната жалба и поддържа изложените в отговора на въззивната жалба съображения относно неоснователността ѝ. Моли съда да потвърди обжалваното първоинстанционно решение като правилно и законосъобразно. Претендира разноски.

В с.з. въззиваемата страна „Фонд за гарантиране на задълженията на физически

лица“ ЕООД, гр. С., редовно призована, не изпраща процесуален представител по закон или пълномощие. Няма изразено становище по въззивната жалба и по частната жалба.

I. По въззивната жалба, подадена от „Мъни Плюс Корп“ ЕАД:

Въззивният съд намира въззивната жалба за допустима, отговаряща на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, същата е подадена в законовия срок, от процесуално легитимиран субект, имащ правен интерес от обжалването, чрез постановилия атакувания акт първоинстанционен съд.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е *валидно*.

При проверката за допустимост на решението в обжалваната част /след заявеното оттегляне отчасти на въззивната жалба относно акцесорния иск/, настоящата инстанция констатира, че същото е *частично недопустимо*, в частта, с която първоинстанционния съд е разгледал и се е произнесъл по предявения в условията на субективно пасивно съединяване *главен* положителен установителен иск по чл.422, ал.1 от ГПК *против „Фонд за гарантиране на задълженията на физически лица“ ЕООД, гр. С.* за установяване солидарна дължимост на сумата от 9,98лв., представляваща незаплатена от С. К. С. сума по Договор за продажба на изплащане №504057292 от 09.12.2019г., заплатена от „Състейнбъл бизнес солюшънс“ АД, в качеството му на поръчител на „А1 България“ ЕАД по договор за поръчителство от 07.11.2014г., ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от подаване на заявлението до окончателното изплащане на сумата.

Решението в частта относно акцесорната претенция за установяване дължимост на сумата от 0,78лв., представляваща мораторна лихва върху главницата, начислена за периода от 08.02.2022г. до 15.11.2022г., поради оттегляне на въззивната жалба в тази й част е влязло в сила и съдът не следва да се произнася по въпроса за допустимостта му в тази част.

Съображенията за това са следните:

В заповедното производство по ч.гр.д.1322/2022г. по описа на НЗРС е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК №760/09.12.2022г. за солидарно изплащане от длъжниците „Фонд за гарантиране на задълженията на физически лица“ ЕООД, гр. С. и С. К. С. на сумата от 9,98лв., представляваща незаплатена сума по Договор за продажба на изплащане №504057292 от 09.12.2019г., заплатена от „Състейнбъл бизнес солюшънс“ АД, в качеството му на поръчител на „А1 България“ ЕАД по договор за поръчителство от 07.11.2014г., както и сумата от 0,78лв. – мораторна лихва за забава за периода от 04.02.2022г. /датата на изплащане на сумата на „А1 България“ ЕАД/ до 15.11.2022г., ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от подаване на заявлението до окончателното изплащане на

сумата и разноси в размер на 420лв.

Против заповедта за изпълнение, в законоустановения срок е постъпило възражение по чл.414 от ГПК *единствено и само* от длъжника С. К. С.. Възражение от страна на „Фонд за гарантиране на задълженията на физически лица“ ЕООД, гр. С. няма подадено. С разпореждане №403/14.03.2023г. по ч.гр.д. №1322/2022г. на НЗРС, заповедният съд е приел, че заповедта за изпълнение е влязла в сила по отношение на „Фонд за гарантиране на задълженията на физически лица“ ЕООД, гр. С. и е разпоредил издаване на изпълнителен лист против дружеството за заплащане на сумите по заповедта. Издаден е изпълнителен лист №114 от 15.03.2023г., приложен към делото и заявителят – кредитор „Мъни Плюс Корп“ ЕАД е уведомен за издаването му. Във всеки един момент заявителят може да получи издадения в негова полза изпълнителен лист.

Поради това – наличието на влязла в сила заповед за изпълнение и издаден въз основа на нея изпълнителен лист спрямо длъжника „Фонд за гарантиране на задълженията на физически лица“ ЕООД, гр. С., за кредитора – ищец „Мъни Плюс Корп“ ЕАД липсва правен интерес от предявяване на положителен установителен иск по чл.422, ал.1 от ГПК. Правният интерес е абсолютна процесуална предпоставка за възникването на правото на иск. Така предявеният иск спрямо дружеството длъжник е недопустим, именно поради липса на правен интерес. Поради недопустимостта на иска, то и произнасянето на първоинстанционния съд по съществото му с обжалваното съдебно решение е недопустимо.

Поради това, въззивният съд, след като служебно констатира това обстоятелство при задължителната проверка за допустимост на първоинстанционното решение в обжалваната му част, следва да обезсили решението на НЗРС в частта, с която е отхвърлен като неоснователен главния иск по чл.422, ал.1 от ГПК, предявен от „Мъни Плюс Корп“ ЕАД против „Фонд за гарантиране на задълженията на физически лица“ ЕООД, гр. С., като недопустимо и да остави главната искова претенция по чл.422, ал.1 от ГПК против „Фонд за гарантиране на задълженията на физически лица“ ЕООД, гр. С. без разглеждане като недопустима, поради липса на правен интерес.

В останалата част, относно главния иск, предявен против длъжника С. К. С., решението на Новозагорски районен съд е допустимо.

При извършване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност върху първоинстанционното решение, в рамките на въззивната жалба, настоящата инстанция, след преценка на събраните пред районния съд доказателства, намира, че решението е *законосъобразно и правилно* в обжалваната му допустима част.

Изложените във въззивната жалба оплаквания са *неоснователни*.

Този състав на въззивния съд счита, че формираната от първоинстанционния съд

фактическа обстановка, така, както е изложена в мотивите на решението, е пълна, правилна и кореспондираща с доказателствения материал, и с оглед разпоредбата на чл. 272 от ГПК, **ПРЕПРАЩА** своята към нея.

Предмет на производството пред Новозагорския районен съд, са предявени при условията на обективно кумулативно съединяване положителни установителни иски с правно основание чл. 422, ал.1, вр. чл. 415, ал.1, т. 2 от ГПК, вр. чл.143 и сл. от ЗЗД, вр. чл.79 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД за признаване за установено, че ответницата С. К. С. дължи вземания, за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК №760/09.12.2022г. по ч.гр.д. №1322/2022г. по описа на НЗРС, както следва: сумата от 9,98лв., представляваща незаплатена сума по Договор за продажба на изплащане №504057292 от 09.12.2019г., заплатена от „Състейнъбъл бизнес солюшънс“ АД, в качеството му на поръчител на „А1 България“ ЕАД по договор за поръчителство от 07.11.2014г., както и сумата от 0,78лв. – мораторна лихва за забава за периода от 04.02.2022г. /датата на изплащане на сумата на „А1 България“ ЕАД/ до 15.11.2022г., ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от подаване на заявлението до окончателното изплащане на сумата.

Следва да се посочи, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че е сезиран с един иск. Налице са два обективно кумулативно съединени иска, като първият е главен, а вторият /за мораторна лихва/ е акцесорен.

Предмет на въззивното обжалване, след направеното оттегляне на въззивната жалба против първоинстанционното решение, в частта му относно акцесорната претенция, е произнасянето на първоинстанционния съд по главната искова претенция против длъжника С. К. С..

Претендираното главно вземане за сумата от 9,98лв. произтича от Договор за продажба на изплащане №504057292/09.12.2019г., сключен между длъжника С. К. С. и „А1 България“ ЕАД. Ищцовото дружество, в качеството си на поръчител, твърди заплащане на сумата и встъпване в правата на кредитора по договора спрямо длъжника.

На първо място съдът ще се спре на възраженията на длъжника спрямо качеството поръчител на ищцовото дружество и наличието на валиден договор за поръчителство към момента на сключване на договора за продажба на изплащане. Възраженията на ответницата – длъжник С. К. С. в тази насока са неоснователни. Видно от сключения от нея с „А1 България“ ЕАД договор №504057292/09.12.2019г., в т.9.1.2 продавачът е уговорил право да обезпечи вземанията си по договора с поръчителство от трета страна. Договор за поръчителство, продавачът „А1 България“ ЕАД, е сключил на 07.11.2014г. със „Състейнъбъл бизнес солюшънс“ АД /настоящо наименование „Мини Плюс Корп“ ЕАД/. Срокът на договора е продължаван последователно с Анекси, подписани надлежно от законните представители на двете

страни, като независимо от факта, че някои от тях са с по-късна датата, то изрично в тях е уговорено срокът на договора да се продължава от съответната на изтичането му дата. По този начин, анализирайки всички анекси, съдът не констатира прекъсване срока на действие на договора, тъй като същият е бил последователно, надлежно, по взаимно съгласие на страните продължаван, считано точно от момента на изтичането му, като не е налице настъпване на прекратителния ефект от изтичане на срока без продължаването му. Налице е валиден, действащ към момента на сключване на процесния договор за продажба на изплащане №504057292/09.12.2019г., договор за поръчителство между продавача и ищцовото дружество – поръчител.

На следващо място по отношение на уведомяването на длъжника за извършеното от поръчителя плащане следва да се посочи следното:

Уведомление по чл.143 от ЗЗД, съответно по чл.2.2.4 от Договор от 07.11.2014г., сключен между „Мобилтел“ ЕАД /сегашно наименование „А1 България“ ЕАД/ и „Състейнъбъл бизнес солюшънс“ АД, съгласно което „Състейнъбъл бизнес солюшънс“ АД уведомява писмено абоната С. К. С., че в качеството си на поръчител ще изпълни вместо нея задължението й към „А1 България“ ЕАД по договора за продажба на изплащане, *няма представено* по делото.

Представеното с исковата молба уведомление, прието като доказателство по делото, е от „А1 България“ ЕАД /макар и чрез пълномощника „Състейнъбъл бизнес солюшънс“ АД/ и е по чл.2.2.6 от договора от 07.11.2014г., с което продавачът уведомява абоната за прехвърляне на задълженията на поръчителя „Състейнъбъл бизнес солюшънс“ АД, но няма характера на уведомление от поръчителя по чл.143 от ЗЗД. Друг е въпроса, че няма никакви доказателства това съставено уведомление да е изпратено и връчено на абоната, като липсва дори и отбелязване за предаването му на пощенски оператор. То няма и изходящ номер, като може да бъде създаден като частен документ във всеки един момент за целите на делото, т.е. няма и достоверна дата.

Поради това, съдът намира, че в случая уведомление по чл.143, ал.1 от ЗЗД до длъжника няма връчено и следва да се прилага разпоредбата на чл.143, ал. 2 от ЗЗД. При това положение длъжникът може да противопостави на поръчителя всички възражения, които е можел да направи на кредитора при изпълнението, а в случай, че е изпълнил задължението си – не отговаря към поръчителя.

В случая, ответницата е направила възражения за недължимост на процесната последна вноска от Договора за продажба на изплащане №504057292/09.12.2019г., в т.ч. и пълното изплащане на цялата дължима сума на продавача „А1 България“ ЕАД. Тези възражения съдът намира за основателни.

По предявения положителен установителен иск ищецът следва с пълно доказване да установи по безспорен начин вземането – неговото възникване, съществуване и дължимост спрямо ответника – длъжник. Ищецът носи процесуалната

тежест да докаже съществуването на фактите, които са породили неговото вземане. Ответникът, при съответно твърдение, следва да докаже фактите, които изключват, унищожават или погасяват вземането.

Спор по отношение на сключването на Договора за продажба на изплащане №504057292/09.12.2019г. между продавача „А1 България“ ЕАД и ответницата С. К. С. няма. Длъжникът твърди, че е заплатил изцяло задължението си по него, като не е установено от ищеца - поръчител коя вноски по договора е заплатил, как е формирана тя, издадена ли е фактура за нея.

Въз основа на събраните пред първоинстанционния съд писмени доказателства, съдът намира, че действително ищецът не е установил дали и коя вноски е останала незаплатена от длъжника по договора за продажба на изплащане и спазени ли са уговорките между продавача и поръчителя по договора между тях от 07.11.2014г. във връзка с реализиране отговорността на поръчителя.

Съдът счита, че ищецът не установи по никакъв начин настъпването на подробно описаните в чл.2.2.1 от договора от 07.11.2014г. условия за реализиране на поръчителската му отговорност. Не се установи да е било налице изискуемото спиране на достъпа на абоната до Мрежата в резултат на просрочено плащане по договор за продажба на изплащане, да са изтекли повече от 30 дни от спирането, както и изискуемото по чл.2.2.2. от същия договор *издаване на фактура* на Абоната след изтичане на 125 дни от спирането на достъпа до Мрежата *за всички суми, дължими до края на договора за продажба* на изплащане. Такава фактура по делото не е представена.

Ищецът във въззивната жалба се позовава единствено на описаната в приложението към приемо-предавателния протокол от 05.01.2022г. фактура №651473716 от 09.12.2019г. с краен срок за плащане 16.11.2021г. на стойност 9,98лв. Фактура №651473716 от 09.12.2019г. обаче е издадена при сключване на договора за продажба на изплащане и е била за цялата стойност на вещта, съгласно чл.6.1. от договора. Отделна фактура за останалата, дължима, според продавача, незаплатена сума по договора, съгласно изискването на чл.2.2.2 от договора за поръчителство, няма издадена. Не се установи спазване и на останалите условия по чл.2.2.1 и чл.2.2.2 от договора от 07.11.2014г. – спиране достъпа на абоната до Мрежата и изтичане на съответните срокове, преди да се отправи искане за плащане до поръчителя. Поради това съдът намира, че не са били налице условията на договора от 07.11.2014г., за реализиране отговорността на ищцовото дружество като поръчител спрямо „А1 България“ ЕАД, а от там и не е възникнало правото му на регресен иск към Абоната.

От друга страна, не е установено по безспорен начин наличието на непогасено задължение на ответницата спрямо „А1 България“ ЕАД по Договора за продажба на изплащане №504057292/09.12.2019г. Видно от представената от „А1 България“ ЕАД,

по искане на ответницата и приета като доказателство по делото справка за издадените по договора за продажба на изплащане фактури, не е налице издадена и незаплатена от ответницата по договора фактура, на каквато и да е стойност, в т.ч. и процесната 9,98лв. Напротив, описаните в началото на справката задължения по твърдяната от ищеца като процесна фактура №651473716 от 09.12.2019г. /с посочени различни стойности – 239,52лв. и 9,98лв./ са отбелязани като изцяло платени с остатък 0,00лв. Следва да се отбележи също така, че в справката от „А1 България“ ЕАД фактура с №651473716/09.12.2019г. и с *крайна дата на плащане 16.11.2021г.* /посочена като основание в приемо-предавателен протокол от 05.02.2022г./ и стойност 9.98лв. *няма издадена.* Посочената фактура №651473716 от 09.12.2019г. на няколко реда в справката е с различна крайна дата на плащане – 09.11.2021г., респ. 09.12.2019г. В справката не фигурира фактура, дори и с друг номер, която да е със сочената от въззивника крайна дата на плащане 16.11.2021г.

Поради това, съдът намира, че ищцовото дружество не е установило в хода на процеса с пълно, пряко и главно доказване наличието на процесното вземане за главница спрямо ответницата. Главният иск се явява неоснователен и недоказан и като такъв следва да се отхвърли.

Като е достигнал до същите крайни изводи, първоинстанционният съд е постановил правилен и законосъобразен акт, който следва да се потвърди в обжалваната му допустима част. Въззивната жалба се явява изцяло неоснователна.

II. По отношение на частната жалба, подадена от С. К. С. по реда на чл.248 от ГПК:

Съдът намира частната жалба за редовна и допустима, като подадена от надлежна страна, имаща правен интерес от обжалването, в законово определения срок и отговаряща на законовите изисквания.

Разгледана по същество, същата е *основателна.*

В производството са предявени два обективно кумулативно съединени иска: главен иск по чл.143, вр. чл.79 от ЗЗД и акцесорен иск по чл.86 от ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл.2, ал.5 от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела *възнагражденията се определят съобразно вида и броя на предявените искове, за всеки от тях поотделно.* Районният съд при определяне на разноските по делото не се е съобразил с тази правна норма. Използваният израз в разпоредбата на чл.7, ал.2 от Наредбата „интерес“ не изключва прилагането на разпоредбата на чл.2, ал.5 от Наредбата. Напротив, тя визира цената на всеки отделен иск и не изключва прилагането на отделните хипотези към цената /интереса/ на всеки един от исковете поотделно. Следва да се определи за всеки отделен иск минимално възнаграждение по Наредбата, след което вече определените

минимални възнаграждения се събират при определяне на отговорността за разноси. В тази насока е практиката на съдилищата и тази на ВКС.

С оглед изхода на спора – неоснователност на исковите претенции по съображенията, изложени по-горе, ответната страна има право на разноси съгласно разпоредбата на чл.78, ал.3 от ГПК. В случая ответницата е получила безплатна правна помощ от адв. К. Б. на основание чл.38, ал.1, т.2 от ЗАдв, поради което и на основание чл.38, ал.2 от ЗАдв. на адв. Б. следва да се присъди възнаграждение за оказаната помощ, определено в минималните размери по НМРАВ.

Прилагайки разпоредбата на чл.7, ал.2, т.1, вр. с пар.2а от Наредба №1/2014г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в редакцията към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие, минималния размер на адвокатския хонорар за двата иска възлиза на общата сума от 960лв. с ДДС, от която 480лв. с ДДС за главния иск и 480лв. с ДДС за акцесорния иск.

Като е присъдил адвокатско възнаграждение в размер на 480лв., само да един иск, първоинстанционният съд е процедирал неправилно. Обжалваното с частната жалба определение, с което е отказано изменение на решението в частта за разноските се явява неправилно и като такова следва да се отмени и вместо него съдът да постанови ново, с което за измени първоинстанционното решение в частта относно разноските, като присъди допълнително адвокатско възнаграждение на адв. Б. за оказаната безплатна правна помощ пред първата инстанция в размер на 480лв.

По разноските:

По отношение на разноските за първата инстанция, съдът във връзка с частната жалба посочи, че такива се дължат на ответната страна, като ищцовото дружество няма право на разноси, в т.ч. и разноси за заповедното производство, като следва да ги понесе, така, както ги е сторило.

По отношение на разноските за въззивното производство, с оглед изхода на спора по въззивната жалба – неоснователност на същата, разноските следва да се възложат на въззивника, като той понесе своите, така, както ги е сторил и заплати разноските на въззиваемата страна. Въззиваемата е представлявана от адв. И., осъществил безплатна правна помощ на основание чл.38, ал.1, т.2 от ЗАдв., поради което следва да му се присъди адвокатско възнаграждение, съгласно чл.38, ал.2 от ЗАдв. в размер на 480лв. с ДДС, определено по реда на чл.7, ал.2, т.1 и пар.2а от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за един иск, с оглед предмета на въззивното обжалване след оттеглянето на въззивната жалба по акцесорния иск и прекратяване на въззивното производство в тази му част още с определението по чл.267 от ГПК.

По отношение на претенциите и на двете страни за присъждане на разноси по

частната жалба против определение по чл.248 от ГПК, следва да се отбележи, че същите са неоснователни. Съгласно установената практика разноски в производството по обжалване на акт, постановен по чл.248 от ГПК, не се дължат на страните, тъй като производството няма самостоятелен характер и определението не е от категорията съдебни актове по чл.81 от ГПК. Поради това разноски във връзка с частната жалба съдът няма да присъжда.

Ръководен от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА първоинстанционно Решение №198/29.09.2023г., постановено по гр.д.№218/2023г. по описа на Новозагорски районен съд **в частта**, с която е отхвърлен като неоснователен и недоказан предявения от „Мъни Плюс Корп“ ЕАД, ЕИК *** /предишно наименование „Състейнъбъл бизнес солюшънс“ АД/, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Рачо Петров Казанджията“ №4, вх. А, ет.5 *против* „Фонд за гарантиране на задълженията на физически лица“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Любата“ №4-6, ет.1, офис 1 иск по чл.422, ал.1, вр. с чл.415, ал.1 от ГПК за установяване дължимостта на сумата от 9,98лв., представляваща незаплатена от С. К. С. сума по Договор за продажба на изплащане №504057292 от 09.12.2019г., заплатена от „Състейнъбъл бизнес солюшънс“ АД, в качеството му на поръчител на „А1 България“ ЕАД по договор за поръчителство от 07.11.2014г., ведно със законната лихва за забава върху сумата, считано от подаване на заявлението до окончателното изплащане на сумата, **като НЕДОПУСТИМО.**

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ иска, предявен от „Мъни Плюс Корп“ ЕАД, ЕИК *** /предишно наименование „Състейнъбъл бизнес солюшънс“ АД/, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Рачо Петров Казанджията“ №4, вх. А, ет.5 *против* „Фонд за гарантиране на задълженията на физически лица“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Любата“ №4-6, ет.1, офис 1, на основание чл.422, ал.1, вр. с чл.415, ал.1 от ГПК за установяване дължимостта на сумата от 9,98лв., представляваща главница за незаплатена от С. К. С. сума по Договор за продажба на изплащане №504057292 от 09.12.2019г., заплатена от „Състейнъбъл бизнес солюшънс“ АД, в качеството му на поръчител на „А1 България“ ЕАД по договор за поръчителство от 07.11.2014г., ведно със законната лихва за забава върху сумата, считано от подаване на заявлението до окончателното изплащане на сумата, **като недопустим, поради липса на правен интерес и ПРЕКРАТЯВА** производството по него, **като недопустимо.**

ПОТВЪРЖДАВА първоинстанционно Решение №198/29.09.2023г., постановено по гр.д.№218/2023г. по описа на Новозагорски районен съд в *останалата обжалвана част*.

ОСЪЖДА „Мъни Плюс Корп“ ЕАД, ЕИК *** /предишно наименование „Състейнъбъл бизнес солюшънс“ АД/, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Рачо Петров Казанджията“ №4, вх. А, ет.5 **да заплати** на адв. Н. И. И. с ЕГН ***** от САК, с адрес на упражняване на дейността: гр. С., ул. „Гургулят“ №31, ет.1 /офис-партер/, на основание чл.38, ал.2, вр. с чл.38, ал.1, т.2 от ЗАдв, **сумата от 480лв. с ДДС**, представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на въззиваемата С. К. С. в производството пред въззивната инстанция.

ОТМЕНЯ Определение №672 от 20.11.2023г., постановено по гр.д.№218/2023г. по описа на Новозагорски районен съд, **в частта**, с която е отхвърлена молбата на адв. К. Б. – процесуален представител на ответника С. К. С. за изменение на Решение №198/29.09.2023г. по гр.д.№218/2023г. по описа на НЗРС в частта относно разноските чрез допълнително присъждане на адв. Б. сумата от 480лв., **ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ИЗМЕНЯ, на основание чл.248 от ГПК, Решение №198/29.09.2023г. по гр.д. №218/2023г. по описа на НЗРС **в частта относно разноските**, както:

ОСЪЖДА „Мъни Плюс Корп“ ЕАД, ЕИК *** /предишно наименование „Състейнъбъл бизнес солюшънс“ АД/, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Рачо Петров Казанджията“ №4, вх. А, ет.5 **да заплати на** адв. К. И. Б. от САК, ЕГН ***** с адрес на упражняване на дейността: гр. С., ул. „Гургулят“ №31, ет.1 /офис-партер/, на основание чл.38, ал.2, вр. с чл.38, ал.1, т.2 от ЗАдв, **допълнително сумата от 480лв. с ДДС**, представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на ответницата С. К. С. в първоинстанционното производство.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____